

Staveniště Kristovy církve

Hošťálková 29. 1. 2017

Písně: 168, písně dětí, 470, 419, 699

Čtení Písma: ep. Římanům 12. kapitola

Text kázání: 1.ep. Tesalonicenským 5, 11a

Milí bratři a sestry,

volně bychom mohli tento text přeložit třeba: „*budujte jeden druhého*“ - tak to máme též v poznámce - tak jako se buduje dům. To je obraz, který měl apoštol před očima často. Jsme jakoby na staveništi. Apoštolovo vidění jistě ale postihovalo mnohem širší plochu než byl jen sbor v Tesalonice, protože staveništěm je v pravém slova smyslu celá církev. A tady je a má být vše v pohybu. Tato stavba přes týden nestojí, aby v neděli nebo ve svátek vykazovala horečnou činnost. Zde se staví každý všední den, právě tak jako v neděli. A k budování Božího domu, který se v tomto světě staví, jsou pozváni všichni lidé.

Je vlastně zvláštní to společenství těch, kteří jej budují. Všichni jsou jakoby živými kameny, které mají přesně zapadat do prostoru, který jim vymezil Boží stavitel. A přitom všichni jsou také staviteli, kameníky a zedníky, kteří mají budovat jeden druhého - každý každého, jak to vidí apoštol Pavel. To znamená, že Boží péče o lid nebyla svěřena jen jednomu člověku, ale každému, kdo byl připojen k lidu Kristovu. Tato vzájemná odkázanost na druhého ve společenství církve je jedním z nejzákladnějších rysů křesťanství. Nikdo v Kristově církvi neobdrží všechny duchovní dary, aby si buď stačil sám, anebo ve své službě nikoho nepotřeboval. Kristus rozdělil dary svého Ducha tak, abychom se navzájem nutně potřebovali, abychom jeden bez druhého prostě nemohli být. To nám má být zcela jasné.

Bible sama nám staví před oči - jako příklad - velké muže víry, abychom podle nich mohli modelovat svůj život, ale Písmo nám současně s velkou vážností připomíná, že potřebujeme službu také každého z bratří a sester vedle nás, a že nemáme žádného z nich stavět bokem, žádným z nich pohrdat. Kristus za námi přece přichází právě v těch, kteří nám mohou připadat bezvýznamní - v prostých věřících - a skrze jejich službu nás formuje, přitesává, usazuje a vtiskuje do našeho nitra svou vlastní podobu. Tak je to s Kristovým lidem. Nikdo není tak dokonalý, aby nepotřeboval službu druhých. A nikdo z nás není tak slabý, aby byl v Kristově díle zbytečný. Církev je veliké staveniště, kde se nikdo nemá držet stranou.

Co to vlastně znamená? Apoštol to vysvětluje předcházejícím slovem, které bratři Kraličtí přeložili jako „*napomínejte se*“. Ono se to ale dá vyjádřit spíše dvěma možnými slovy - na jedné straně „*napomínejte se*“, ale na druhé straně také „*navzájem se povzbuzujte a potěšujte*“, tak to uvádí nový překlad. Budujte jeden druhého a pracujte na sobě navzájem. Povzbuzovat a potěšovat jeden druhého, to je přední úkol křesťanského budování. Biblické potěšování, které si navzájem dlužíme, je v tom, co apoštol píše v našem textu o něco výš, to je, že si ukážeme na základ potěšení, na samého Ježíše Krista: „*Bůh nás přece neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž abychom došli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista*“. Je to to jediné potěšení, kterým se můžeme potěšovat, když odhlédneme sami od sebe, když přestaneme hledět na své kvality nebo zase svou bídu a hřích a

znovu se ponoříme do toho, co pro nás vykonal Bůh v Ježíši Kristu. Patříme Kristu, „jsme jeho, ať žijeme nebo umíráme“, ať jsme duchovně bdělí, nebo dřímeme a umdléváme. On si nás svou obětí na kříži vydobyl pro sebe. On chce být s námi až na věčnost.

Zní nám toto potěšení, které jeden druhému dlužíme? Zní z našich úst, naplňuje naše srdce? Jsme schopni nechat se jím strhnout k radostnému chvalozpěvu nejen úst, ale především celého „vnitřního člověka“ - jak o něm apoštol často mluví - „*kteřý se raduje z Božího spasení nevýslovnou radostí*“? Tak můžeme být jeden druhému k užítku, pomáhat mu k růstu, zušlechťovat jej a budovat pravým potěšením, které není v nás a z nás, ale v našem Pánu a Spasiteli. Budovat druhého tedy znamená potěšovat jej a povzbuzovat.

Ale totéž slovo znamená také „*napomínat*“. A apoštol nezůstal svým bratřím a sestrám dlužen ani toto napomínání. Žít z Kristova vítězství to znamená skutečně něco velikého a slavného, ale také něco, co ty, kteří se pustili cestou Kristova vítězství, zavazuje. Je to vyjádřeno v celé předchozí čtvrté kapitole, která je uvedena slovy: „*abyste v Kristu chodili*“. - „*Chodit v Kristu*“ to znamená žít, jak je dobré a potřebné, jak se má a sluší vzhledem k této výsadě. A apoštol k tomu ještě přidá: „*abyste se líbili Bohu*“. Bůh přece chce mít vše krásné a svaté. Apoštol tedy nezůstal jen u povšechných rad, aby byli nějak dobří a hodní. Sbor a jeho chování, kterému píše, vidí velmi plasticky, a dovede přesně vyhmátnout citlivá místa, kde - třebaže ti, kteří k tomuto společenství patří a vedou upřímný zápas o to, aby Krista dosvědčili a byli mu věrní - přece jen selhávají a nejsou dostatečně vyzbrojení a silní. A tak je k tomu znovu povzbuzuje. Slyšíme tady několik velkých výzev, které jsou aktuální dnes stejně jako tehdy:

1. Vaše manželství ať je čisté a neposkrněné. Bez nějakých zbytečných ohledů vstupuje apoštol se svým slovem přímo do středu lidského života. „*Ať každý z vás umí žít se svou vlastní ženou svatě a s úctou.*“ To úzké společenství mezi manželi nemá být prožíváno tak, jak je prožívají ti, kteří nepoznali radost Kristova vykoupení; má být prožíváno jako vzácný Boží dar ve vzájemné lásce, poslušnosti, oddanosti a službě.

2. Žijte poctivě bratr s bratrem. Téměř nás zahanbuje, že apoštol to musí křesťanům připomínat - a že slovo Boží nám dodnes musí připomínat - toto vážné napomenutí k bratrsko-sesterské lásce, k lásce bez přetvářky, bez postranních úmyslů, skutečně pravdivé, tak jak nás k ní osvobozuje Kristus. To ale znamená velikou odvahu a sebevydání druhému. My jsme navyklí jednat jinak. Člověk své myšlenky před druhými skrývá, protože ví, že by nemusel být pochopen, mohl by se se zlou potázat. Ale my jsme přece k tomu byli vysvobozeni Kristem, abychom žili dobře a poctivě, a ne abychom se pouštěli falešnými cestami.

3. „Abyste se nermoutili jako i jiní, kteří nemají naději...“. Apoštol tu upozorňuje na poslední skutečnost lidského života. Co nás může zasáhnout více, než vážné onemocnění, než smrt, která vstupuje do našich lidských svazků; obzvláště tam, kde je vyrván muž ženě, žena muži, děti rodičům, rodiče dětem. Apoštol nám chce i do těchto těžkých a bolestných životních situací citlivě povědět: „*Vždyť žijete z Kristova vítězství. Přece se vám z mysli neztratilo jeho velké zaslíbení, že jdete vstříc novému, slavnému setkání tam u Něj, v Božím království; že pro Kristovo vítězství na kříži je moc smrti zlomena a již nad námi nepanuje. Boží království je přece otevřeno všem, kteří uvěřili v osvobozující moc Kristova kříže. Netrapte se tedy jako ti, kteří žijí jen pro tuto chvíli, tento život.*“

4. A to se týká také orientace člověka uprostřed proměn času: **Nenechte se zviklat.** „*At' za vámi třeba přicházejí lidé, kteří se budou posmívat a řeknou, že všecko zůstává od stvoření světa stejné, neproměnné a že nemá smysl myslet na budoucnost, na příchod Kristův. At' za vámi přijdou jiní, kteří vám řeknou, že jeho příchod nastane už zítra nebo pozítří. Nenechte se zviklat. Vy přece nežijete ve tmě. Vy víte, že Ježíš Kristus, Pán, řekl: Ten den přijde jako zloděj v noci. Buďte tedy připraveni, vaše bedra at' jsou přepásána a vaše lampy at' hoří.*“

To jsou napomenutí, která apoštol považoval za nutné Tesalonickým připomenout. Jsou to vážná slova, slova, které si - uprostřed tohoto vážného a v mnohém zmateného času a života - jeden druhému dlužíme. Jsou určitá místa a chvíle, kdy musí být zcela zřejmé, že jsme lidmi, kteří patří Kristu, že On sám v nás rozsvítil světlo věčnosti, a že toto světlo má zářit uprostřed temnot a tak posvítit také druhým na cestu do Božího království. To nejsou nové dobré skutky, kterými by si chtěl člověk spásu získat, to je projev vděčného srdce, projev hluboké důvěry, že řády, které Bůh svému lidu daroval, jsou svaté a dokonalé a že v nich a jen v nich je možné žít plným, radostným a bohatým životem.

Apoštol měl tehdy před očima staveniště. I my dnes žijeme v době, která je vlastně celá staveništěm. Staveniště církve se ale zásadně liší od každého staveniště lidského. Boží staveniště nese v tomto světě nápis: „Vstup je otevřen všem“. Každý je zván, aby zde přiložil ruku k dílu. S každým Bůh počítá, z každého chce vytvořit dělníka, který by pracoval na jeho velikém díle - na díle, které má přetavit celou skutečnost a proměnit ji v nádheru Božího kralování. Zde máme jeden druhému sloužit v lásce a Kristově Duchu.

Amen.